

Το τέλος της αυταπάτης

Πριν λίγες ημέρες ο Πρωθυπουργός ζήτησε να μην τον κρίνουμε ως ψεύτη αλλά ως κάποιον ο οποίος είχε αυταπάτες.

Κάποιοι ίσως μουν στον πειρασμό να δεχτούν ως ειλικρινή τη δήλωση αυτή του κ. Τσίπρα. Εξάλλου έγινε πιστευτό κάτι παρόμοιο πέρυσι, όταν ο πρωθυπουργός πήγε στις εκλογές του Σεπτεμβρίου με το αφήγημα πως προσπάθησε σκληρά, διαπραγματεύτηκε επί 17 ώρες, και μπορεί να μην πέτυχε το αποτέλεσμα που ήθελε για τον ελληνικό λαό αλλά αυτό συνέβη γιατί το δίκαιο του ισχυρού επικράτησε της δικαιοσύνης. Ας βάλουμε ωστόσο τα πράγματα σε μια σειρά:

Πρώτον, ο πρωθυπουργός δεν εκλέγεται για να υλοποιήσει κάποια άπιαστα όνειρα αλλά για να κρατά με στιβαρό χέρι το τιμόνι της χώρας και να την οδηγεί σε ασφαλές λιμάνι. Κάτι τέτοιο ο κ. Τσίπρας δεν το έχει καταφέρει. Η ομολογία του περί «αυταπάτης» είναι στην ουσία μια παραδοχή για την αποτυχία του να κυβερνήσει αποτελεσματικά. Παραδοχή που έρχεται με μεγάλη καθυστέρηση, ακόμη και αν είναι ειλικρινής.

Δεύτερον, ακόμα και αν κάποιος μπορούσε να δεχτεί και να συγχωρέσει την κυβερνητική απειρία του πρωθυπουργού, αυτό δε μπορεί να συγχωρεθεί όταν πια έχουν μεσολαβήσει και οι δεύτερες εκλογές του Σεπτεμβρίου και βλέπουμε να συνεχίζονται τα ίδια λάθη.

Τρίτον, η πολυπόθητη στροφή προς το ρεαλισμό, δυστυχώς ακόμα και τώρα δε φαίνεται να έχει πραγματοποιηθεί, καθώς η κυβέρνηση διατηρεί την ίδια

ρητορική: δε συμφωνούμε με το πρόγραμμα αλλά είμαστε αναγκασμένοι να το υλοποιήσουμε λόγω της πίεσης των δανειστών.

Αυτό ακριβώς το τελευταίο σημείο είναι που οδήγησε και στη θεσμοθέτηση του λεγόμενου «κόφτη» των δαπανών. Η κοινή λογική αλλά και όλες οι μελέτες λένε πως μόνο τα προγράμματα που υλοποιούνται από κυβερνήσεις που τα πιστεύουν και κυρίως τα συνδιαμορφώνουν μπορούν να πετύχουν. Εδώ εξηγείται γιατί βρισκόμαστε ακόμη σε πρόγραμμα έξι χρόνια μετά.

Τι σημαίνει όμως “κόφτης”; Όταν - και η χρήση του χρονικού συνδέσμου δεν είναι τυχαία - η ελληνική κυβέρνηση θα έχει αστοχίες και άρα θα κινείται εκτός των στόχων του προγράμματος, τότε αυτόματα θα ενεργοποιείται ως αντιστάθμισμα, η διαδικασία περιορισμού των δαπανών, ξεκινώντας μάλιστα -οι πληροφορίες λένε - από τους μισθούς και συντάξεις.

Είναι πολλοί -ιδιαίτερα της φιλελεύθερης σχολής σκέψης- που επικροτούν ένα τέτοιο μέτρο. Το ονομάζουν μάλιστα και ως κίνητρο για σωστότερη διακυβέρνηση. Κάνουν λάθος για τέσσερεις τουλάχιστον λόγους.

Πρώτον, το μέτρο είναι εθνικά ταπεινωτικό. Οι κυβερνήσεις μας εκλιπαρούν ταπεινωτικά τις Ευρωπαϊκές να τους επιτρέψουν να διασώσουν όσους τους στηρίζουν πολιτικά και η έλλειψη εμπιστοσύνης οδήγησε σε αυτόν τον μηχανισμό. Πρέπει να ορίσουμε έναν νέο πατριωτισμό που θα σημαίνει πως θα βάζουμε μόνοι μας τάξη στα του οίκου μας.

Δεύτερον, πρόκειται για μέτρο που επιτείνει την ύφεση αυτόματα. Θεσμοθετούμε μόνιμο προκυκλικό, αντι-Κεϋνσιανό μηχανισμό. Αυτά από τους ανθρώπους που ομνύουν στον Κεϋνσιανισμό.

Τρίτον, γιατί την πληρώνουν οριζόντια όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι ανεξάρτητα από το αν είναι αποτελεσματικοί ή όχι, ανεξάρτητα από το αν έχουν ευθύνη για το άσχημο αποτέλεσμα. Είναι στην πραγματικότητα μια ισοπεδωτική αντιμεταρρύθμιση που μας οδηγεί προς τα πίσω.

Τέλος, εγείρονται σημαντικά ερωτηματικά για τις έννομες συνέπειες του μέτρου. Ο σκοπός του μέτρου είναι να «κρύψει» τα μέτρα κάτω από το χαλί. Κόβοντας όμως τα κονδύλια του προϋπολογισμού, τι γίνεται με τις έννομες συνέπειες; Για παράδειγμα κάποιος έχει σύμβαση €1000 για να βάψει ένα κτήριο

του Δημοσίου. Αν μειωθεί το ποσό του προϋπολογισμού δε θα δικαιούται €1000 αλλά €800; Δε θα δικαιωθεί αν διεκδικήσει δικαστικά τη διαφορά;

Η κυβέρνηση μας λέει πως σε κάθε περίπτωση θα πάρει μέτρα αύξησης των φόρων για να μην ενεργοποιηθεί ο κόφτης. Αυτό όμως είναι μια ακόμα αυταπάτη. Διότι με το ασφαλιστικό και φορολογικό (που ήρθε) και το δεύτερο φορολογικό (που έπεται) οι αστοχίες θα εξακολουθήσουν: η ελληνική οικονομία θα έχει φτάσει σε σημείο που δε θα μπορεί πια να αντέξει υπό το βάρος των φορολογικών και ασφαλιστικών μέτρων και άρα θα ξαναμπεί σε ένα σπιράλ ύφεσης.

Ο κόφτης θα ενεργοποιηθεί ελλείψει εναλλακτικών. Τότε φυσικά, η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ θα έρθει αντιμέτωπη με τα ψέματά της, αλλά και την άρνησή της να σχεδιάσει την έξοδο της χώρας από την πολύχρονη κρίση.

Η περίοδος της «αριστερής διακυβέρνησης με αυταπάτες» είναι πολύ διδακτική για όλους. Δυστυχώς όμως μέχρι να μάθει η κυβέρνηση το μάθημα, ο ελληνικός λαός πληρώνει πολύ ακριβά τα δίδακτρα. Όταν από το πάθημα δεν μαθαίνουμε και δεν εξάγουμε τα σωστά συμπεράσματα, ο λογαριασμός πληρώνεται διπλά και τριπλά.

Αυτό που χρειάζεται η χώρα είναι μια κυβέρνηση αποφασισμένη να τα βάλει με τη μία και μόνη ομάδα του πληθυσμού η οποία πρέπει να ηττηθεί αν θέλουμε να βγούμε από την κρίση: τον κομματικό στρατό. Το στρατό των φίλων, των αρεστών και των πελατών τον οποίο όλα τα κόμματα εξουσίας αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ, που καρπώθηκε τη συρρίκνωση της εκλογικής δύναμης του ΠΑΣΟΚ, έχουν εκθρέψει. Η εξυπηρέτηση αυτού του κομματικού ακροατηρίου είναι που δεν επιτρέπει στην κυβέρνηση να μοιράσει με δίκαιο τρόπο τα βάρη στον ελληνικό λαό. Ωστε αφενός να μη χρειαστεί να πάρει κι άλλα μέτρα και αφετέρου να έχει το ηθικό ανάστημα να απαιτήσει από τους Ευρωπαίους να κουρέψουν το ελληνικό χρέος. Μόνο έτσι θα απελευθερωθεί η ελληνική οικονομία, ώστε να κινηθεί βάσει των δυνατοτήτων των οποίων έχει.

Πηγή: <http://www.htheocharis.gr>